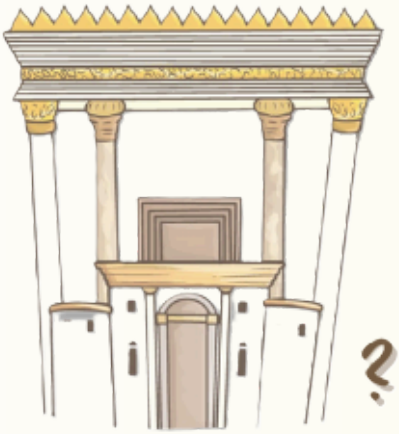

מי ב"א?

מדינה יהודית בדרך אמת

מאמר מאת ר' עודד כי-טוב

שבוע המלכות

מיוסף לדוד

בשבוע היסוד תיארנו (בגליון 175) את שלמותו המופלאה של יוסף הצדיק, שומר הברית, אשר על כן "אין נבון וחכם כמוהו", כדברי פרעה, **כי כל** (בגימטריא **יסוד**) כוחותיו-כשרונותיו שמורים עמו, ואשר על כן קרוי הוא **אדם** בפסוק "ויטוש משכן שילה אהל שָׁכֵן **באדם**" (תהלים עח), ונושאי ארונו הם ה"טמאים לנפש אדם", כמו שאמרו רבותינו. שכן "אדם על שם חכמתו נקרא" ויוסף הוא גם "חכם הכולל", שלם באדמיוּת, "הומאניסט" דגול שאין כיוצא בו בכל קנה מדה, וכל המדות הטובות, הספירות העליונות, מרוכזות בו בתכלית השלמות והיופי, הפנימי והחיצוני.

ועם זאת, החילונו לתאר את החידוש של יהודה-דוד-משיח ואת הצורך בו: יוסף הוא **הכולל מצד הזכר**, כ"רווק מושלם" (ושמוּר) במלוא אוניו, בולט בכישוריו, בשכלו בצדקו ובמוּסרו-הטוב, אך כל זאת במושגים האנושיים, ה"אובייקטיביים", השוים לכל הגויים, שבקרבם הוא פועל כמשנֶה למלך-פרעה (ובעקבותיו כל הגאונים היהודים מתקני-העולם הנודעים, והמעוטרים בפרסים), אך חסר כאן העצם היהודי, המתבטא דווקא בפשיטות, בבחינת "נוקבא" (- "זאת הפעם עצם") המקבלת, **המלכות הכוללת מצד בני הממלכה** כולם, "עמךּ ישראל" שאינם מתגדרים בלבושים נאים, משמע בתכונות בולטות, אבל הם-המה **הגוף היהודי** בו בחר ה' לאהבה, לשכון כבוד בתוכם-דווקא משום שהם "המעט מכל העמים" – ממעטים עצמם, וזה חינם (ה"נשי") וזה חסדם לפניו יתברך.

לשם גילוי "יַקרות הפשיטות"-העצמית הזו, חייב יוסף "לתרום" את כל אוניו, כביכול "להתפרק" מכוחותיו, חכמתו ויופיו המושלמים, לטובת דוד, ה"היוצא ובא בתוך העם" הפשוט, "הרווק צריך להנשא" ולהוליד (בהִפעיל) את ה"נוקבא" את פשוטי העם כולו, לחַיות אותם ולהתחיות בקרבם, ובאמת-לאמתו זוהי שלימות הברית – ברית אחים, כפי שנתגלתה בהתוודע יוסף אל אחיו, כשיהודה שבראשם מאלץ אותו לצאת מהתאפקותו.

פשיטות הלב מול מורכבות המח

תארנו (בגליון הקודם) את החידוש הנסי, המפתיע שמייצג דוד – אכן חידוש גמור ביחס לכל היש המוּכָּר מאז חטא **אדם** הראשון, בו נפרדה הבריאה מאת בוראה, התחתונים מן העליונים, הריבוי מן האחדות, הגשם מן הרוח והמוח-השכל מן הלב-הרגש. מעשה בראשית אשר בשם **אלקים** (השגור בפי יוסף והנודע גם לגויים), פותח ב-ב' רבתי, שכן כל עניינו ניתוח ואבחנה, כלי השכל העיקריים, אשר מצדם יש להבדיל קודם כל בין מעלה ומטה, אך בהמשך לכך עלולים חלילה גם להתגלגל למשפט הנוצרי המפורסם "תנו לקיסר את אשר לקיסר ולאלקים את אשר לאלקים!" ה"ראש" הזה יכול שיהיה קיים גם בקדושה: "אלקים בשמים ואתה על הארץ על כן יהיו דבריך מועטים!" לא כל מה שרצוי יכול להיות מצוי, ולא כל מה שנכון-עקרונית ניתן גם לממשו-בפועל-בשטח; החכם שעיניו בראשו יודע זאת אינטואיטיבית ופועל (או לא פועל...) בהתאם.

אבל האומנם זהו הכח הראוי למשול ולהנהיג? האם לא נכון יותר – ופשוט יותר – לומר: מאחר ש**הוי"ה אחד ושמו** (=מלכותו) **אחד** ממש, לא תיתכן הפרדה כלשהי: מה שנכון למעלה, נכון ואפשרי גם למטה; הרצוי חייב להיות גם מצוי ומיטב השכל יכול וצריך להופיע גם בלב, הרוחניות הצרופה ומיטב ערכיה חייבים גם להתגשם במציאות, הפנימיות צריכה להבחן גם בחיצוניות, ומה שתופס באישִי, יכול לתפוס גם בציבורי, בממלכה כולה.

החידוש-הפשוט הזה הוא עניינו של דוד ה"ג'ינג'י" ה"גזעי" עם הלב החם, שפשוט "אינו מסוגל להבין" כיצד יתכן שהפלשתי הענק יעז לחרף מערכות אלקים חיים, "מי הוא בכלל" ומה הוא, ומה-שייך לחרוד ממנו (כפי שחרדו כל ישראל הריאליים-השקולים ושאול הצדיק-החכם בראשם)?! וכך אומר דוד לשאול (שמואל-א יז,לג): "אל יפול לב **אדם** עליו!... גם את הארי ואת הדוב הכה עבדך והיה הפלשתי הזה כאחד מהם!". ואל הפלשתי הוא אומר: "אתה בא אלי בחרב ובחנית ובכידון, ואני בא אליך בשם הוי"ה אלקים צבאות אשר חרפת, היום הזה יסגרך ה' בידי... וידעו כל הארץ כי יש אלקים לישראל... כי לא בחרב ובחנית יהושיע ה' כי **להוי"ה** המלחמה!".

הפשיטות הגזעית הזו ישנה ומתגלה גם היום ברוב "עמך ישראל" שאינם חכמולוגים מקצועיים, אלא יוֹשר הלב הטוב, "לב ישראל חי", הוא המדריך אותם ומפעיל את האינטואיציה שלהם. ואף גם זאת: בכל דור ישנם גם מעט חכמי-אמת וצדיקי-אמת, כיוסף המתוקן שנתברר על מדותיו, שקדמו וביטלו-עצמם והטמיעו את כוחותיהם בכל העם, וכך מתאחדים שני העצים, עץ יוסף ועץ יהודה, והיו לאחד, "ועבדי דוד מלך עליהם", כי **הוי"ה עמו** והלכה כמותו בכל מקום; כי "פנימיות הלב שליטה על המוח" ומכילה אותו; דוד ה"**איש**" (- שֶם הגבורה -"כי כאיש גבורתו"), מכיל את יוסף ה"**אדם**" החכם! [וכך אמרו בהקשר אחר, כי גם דוד "לבו חלל בקרבו" כי "הרגו ליצר הרע בתענית", בחינת יוסף, ולא היה ראוי להכשל במעשה בת שבע, אלא לפתוח פתח לבעלי תשובה (ההולכים בשרירות לבם הטוב וסוף שמתבררים עוונותיהם לזכות, כי "הקב"ה **לבם** של ישראל". ואכמ"ל].

וכך גם היום הזה ובמקום הזה

אם בעיני החכמים (-בעיניהם, אבל גם החכמים-באמת ובקדושה) נראית מדינה-יהודית-שספר-התורה-בשלמותו-על-לבה כ"חלום באספמיא", הרי שבעבור הציבור הרחב (אם-אך יונח-לו לרגע מִבַּהֲלת התקשורת ומסקרי דעת הקהל המעוותים-ביודעין) אין הדבר רחוק כלל ועיקר. באיזשהוא מקום יודע סתם-איש-ישראל בריא-בנפשו, כי עצמאותה האמיתית ובטחונה הקיומי של מדינת היהודים ועצם-משמעותה, כרוכים בשִיבה ציבורית-מדינית אל תורת-תרבות ישראל המקורית, המשחררת מכפיפות לתרבות זרה ומושגיה.

התורה בשעתה, בעת ירידתה בסיני משמים ארצה, היתה ה"סחורה הטובה ביותר"; החידוש המפעים אך גם הפשוט ביותר, ואנו – ורק אנו – בתמימותנו ופשיטותנו נענינו לה, ושמרנו לה אמונים בתנאים לא-קלים לאורך השנים, ועם כל השינויים-בעולם, מתחדשים-בהתאם גם היישומים, בדרך "תורה שבעל פה" ביגיעה עצומה של מיטב המוחות והלבבות; מעולם לא מצאנו ולא נמצא סחורה טובה הימנה ובסיס מוצק יותר להווייתנו, היא תמצית חיותנו וטעם קיומנו, והיא שעמדה לאבותינו ולנו בכל גלגולי הגלויות; היא שעמדה בבסיס מדינת דוד-התמים-עם-ה', הראש לבעלי רוח הקדש וחכמת תורה שבעל-פה, והיא זו שתעמוד לנו גם היום, עם חידושים ויישומים מופלאים-באין-ערוך מכל הידוע עד כה, שיתחדשו מתוכה לפי הצרכים המתבקשים שאין להם חקר. ומאידך, אם נזנח אותה לעת הזאת, הרי כל ייסורינו ומאמצינו ומסירותינו לאורך הגלות (וההיסטוריה שלנו בכלל) הופכים ל**חוסר-שחר אחד גדול** המשַגע כל בר-דעת!

משה דוד ומשיח

משה רבינו בענוותו וביטולו-בעיניו (- "ונחנו מה"), הוא זה שביטל את המחיצה בין שמים לארץ, ונפתחו לנו השמים וַנראה מראות אלקים. פשוט לו למשה שכל עם ה' יכולים להיות נביאים כמוהו (ו"גם אתה – פרעה – תתן בידינו זבחים ועולות", כי אמת-ה' נוגעת גם לגויים כולם); דוד השפל-בעיניו החל ליישם את התורה שבעל-פה כתורת-מדינה, והמשיח שמסתמא קיים בתוכנו וללא ספק יופיע אם-אך נאמין ונצפה לו, הוא זה שיעשה-וגם-יצליח להראות בשטח לעיני כל הגויים את מרחבי היישומים האפשריים של התורה שבעל פה, תורת הגאולה שתכבוש את (לב) העולם כולו בשמחה ובטוב-לבב, וימלא כבוד ה' את כל הארץ.

אף הוא "המשיח בונה מקדש" בפשיטות גמורה, אליו ינהרו כל הגויים לקבל מאתנו תורה בכלל ותורת-מדינה בפרט. אם הגויים בזמננו זנחו-מכבר את מקדשיהם בהכירם כי הבל המה ואין בם מועיל, הרי אנו מעולם לא זנחנו את התקוה הפשוטה להכין מקום בו תשכון השכינה על הארץ בגילוי נפלא לעין כל. נכון יהיה הר בית ה' בראש ההרים, מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים,

כדברי חכמים, לא גלו ישראל עד שמרדו במלכות שמים, ובמלכות בית דוד, ובמקדש, ואינם רואים סימן ברכה עד שיחזרו ויבקשו את שלשתם, שנאמר (הושע ג): "אחר ישובו בני ישראל ובקשו את ה' אלקיהם, ואת דוד מלכם, ופחדו אל ה' ואל טובו באחרית הימים" – זה בית המקדש. לעניינו כאן, ששת השלבים עד שבוע היסוד ועד בכלל, הם השיבה אל ה'; נתינת ספר התורה בשלמותו על לב המלך-המדינה היא השיבה אל דוד מלכם, והיא עניינו-משימתו של שבוע המלכות, ואילו חג השבועות, היום החמשים בו ירדה שכינה והופיעה לעין כל בסיני, הוא השיבה אל המקדש, שהרי כדברי חז"ל "הוא סיני הוא מוריה" ולוחות העדות שניתנו בסיני מצאו את מקומם במקדש שבהר המוריה. ודוד שיום פטירתו בעצרת, אף יום לידתו-כמשיח הבונה מקדש-עולם, בעצרת.

ולמעשה –

בשבוע המלכות מעלים-על-נס את העם הפשוט, הגוף היהודי הקדוש, מגלים את יִקרתו ומעצימים אותו, מעלים-פלאים את מעמד האשה את יופיה וחינה והפוטנציאל הגנוז בה, ונותנים פתחון-פה והנהגה לכל ענוֵי ארץ, בעלי התשובה (וסתם יהודי פשוט הוא בחזקת בעל-תשובה) השפלים בעיניהם כדוד מלכם והולכים אחר שרירות לבם הטוב, ומנחילים את התורה כתורת-מדינה מסורה ביד הכל, כקטנים כגדולים, לחדש בה חידושים מופלאים (כשהלוויים נושאי התורה, חייליו-בניו של משה מפקחים ומנצחים על המלאכה, ומהם השופטים והמורים – ללא שכר! – את משפט ישראל המפואר), להפוך בה ולהפוך בה דכולא-בה, ואין לך מדה טובה הימנה, עד כי ישפוך ה' את רוחו על כל בשר וניבאו הבנים והבנות. כי מן המקדש, שהופך להיות משימה לאומית שהכל נוטלים בה חלק יפה, איש כנדבת לבו וכשרונו, יוצאת השכינה לשכון גם בתוך לבו של כל אחד ואחד.

ואילו המוכשרים, היפים והצדיקים המפוארים בכל חכמה ומדע, אשר משרש יוסף (שארונו הולך עם משה בראש המחנה במדבר), מגוייסים במלוא כוחותיהם, כמְשנִים-למלכות (וכדברי יהונתן לדוד "אתה תהיה מלך... ואנכי אהיה לך למשנֶה"), המנהלים בכשרון את המערכת כולה לטובת העם הפשוט וקידומו ועלייתו-בקדש וגם בחול, כשגם ענייני החולין נעשים על טהרת הקדש ומפרים הדדית זה את זה.

אך **עצם המלכות, מתבססת על בני העם הפשוט**, בָּרֵי- הלבב מ"טיפוס" דוד, אשר בישראל הם-המה – ולעולם יהיו – הרוב הגדול, מהם צומחת-ספונטאנית המלכות, בלא להמתין לאישור מקדים מצד החכמים או הרבנים אשר מטיפוס יוסף, שחכמתם היתירה, המנתחת, הריאלית והזהירה-מטבעה כאמור, אינה מאפשרת להם לקפוץ ראשונים אל האחדות הפשוטה, אך כמובן יצטרפו אליה בשמחה כאשר תחל להיות עובדה קיימת, וכך מתחיה-מחדש משיח בן יוסף בתוך משיח בן דוד.

שבת שלום ומבורך!